

Rostislav Iščenko: Pravicová vlna v Evropě není dar, ale problém

- editor007 | 11. června 2024

EU: Evropští spojenci Ukrajiny ztrácejí hlasy. Vládní strany v Německu, Francii, Řecku a Rakousku byly poraženy ve volbách do Evropského parlamentu. Macron dokonce rozpustil Národní shromáždění (dolní komoru parlamentu).

Liberálové, kteří vládou v Belgii, prohráli volby do federálního i zemského parlamentu ve Flandrech. A to nezapočítávám nedávné rozpuštění parlamentu Rišem Sunakem v Británii, kde konzervativci nemají v předčasných volbách žádnou šanci. Jedinou otázkou nyní je, zda skončí na druhém nebo třetím místě (za Reformní stranou, jejíž popularita prudce stoupla poté, co ji vede Nigel Farage).

Vzhledem k Západem předem ohlášenému neúspěchu konference o Ukrajině ve Švýcarsku, na kterou se Američanům nepodařilo přilákat lídry nejen "globálního Jihu", ale dokonce ani "globálního Východu", se dal očekávat prudký pokles podpory Ukrajiny ze strany Západu. Ale všechno není tak pozitivní.

I ve Spojených státech probíhá ostrý vnitřní boj. Jestliže však na přelomu loňského a letošního roku republikáni aktivně blokovali pomoc Ukrajině a hráli proti Bidenovi na korupční strunu, pak od přelomu dubna a května proudí na Ukrajinu nejen peníze a zbraně, ale Trump začal říkat, že by financoval vojenské akce proti Rusku mnohem lépe a to, o čem Biden pouze uvažuje (včetně úderů americkými zbraněmi na ruské území), by už dávno udělal.

V USA panuje ve skutečnosti dvoustranná shoda na tom, že je třeba čelit Rusku silou - vést proti němu zástupnou válku, na jejímž čele bude Ukrajina, a to až do té doby, kdy z ní zbydou jen rožky a nožky. Problém je pouze v použití konkrétních prostředků vlivu, či spíše dokonce v dávkování a poslušnosti působení na Rusko různými prostředky.

Rostoucí konfrontace s Čínou není pro Američany překážkou. Podle plánu Washingtonu (který nikdo neskrývá) by evropští spojenci USA měli bojovat proti Rusku a tichomořští proti Číně. Samotná Amerika - jako vždy - plánuje na válce vydělat. Zatím se však skutečnost od plánů značně liší, ale ani v předchozích světových válkách neprobíhalo všechno pro USA zcela hladce a ne vždy se události vyvíjely podle jejich plánů, což Washingtonu vůbec nebránilo v tom, aby nakonec slavil vítězství a radoval se, že nepřítel byl poražen, spojenci, kteří nesli hlavní tíhu války, vyčerpáni - a samotná Amerika se obohatila o další tučnou kořist.

USA nemají v plánu rychle ustupovat, protože věří, že jsou naprosto schopny vypořádat se s negativními faktory a nakonec vyčerpají všechny své protivníky dříve, než vyčerpají samy sebe. Může snad početná Evropa odmítnout podporu Spojeným státům?

Nemůže.

Za prvé, v Evropě probíhají protichůdné procesy. Ne všude vítězí pravice. V Polsku má levicově-liberální "Občanská platforma" stále větší podporu voličů než "Právo a spravedlnost", které ztratilo kontrolu nad vládou a parlamentem a ovládá pouze post prezidenta (pravděpodobně jen do příštích voleb). Rusku je to jedno. Polští levičáci i polští pravičáci provádějí vůči Moskvě stejnou rusofobní politiku.

Totéž lze říci o Británii. Tam ztrácí moc pravice (konzervativci) a levice (labouristé) ji získává. Je však třeba poznamenat, že v zahraniční politice se od sebe liší jen málo a labouristé jsou vůči Rusku tradičně tvrdší. Jen stěží je možné, aby bilaterální vztahy klesly ještě níže, než byly za předchozí labouristické vlády Tonyho Blaira.

Ve Skandinávii se však levice u moci svých pozic nevzdala, ba dokonce je posílila. Ale opět platí, že levicové skandinávské vlády mají často horší postoj k Rusku než vlády pravicové.

Za druhé, vítězství pravice je relativní. V Evropském parlamentu bude mít stále většinu levice a liberálové. Ve Francii Macron rozpustil Národní shromáždění a vypsals předčasné volby, protože v celostátních volbách je popularita pravicových radikálů ze strany Le Penové obvykle nižší a je tedy velká šance udržet parlamentní většinu loajální Macronovi v tom či onom složení.

V podstatě nejen v Evropském parlamentu či ve francouzském Národním shromáždění, ale téměř ve všech zemích se bývalé konzervativní síly (jako britští konzervativci nebo německá CDU/CSU) posunuly do levicově-liberální sféry a ochotně se zapojily do protipravicových koalic. Například koalice Merkelové - v posledních letech její vlády - byly křížencem ježka (CDU/CSU) a chrousta (SPD).

Za současných podmínek, pokud CDU/CSU (která se v německých volbách do Evropského parlamentu umístila na prvním místě) zopakuje takový úspěch i ve spolkových volbách, je téměř stoprocentně jisté, že vytvoří "velkou" koalici s SPD (s možným zapojením dalších členů současně "semaforové" koalice). Nebudou se však blokovat s pravicovou AfD.

V příštích letech tedy nemůžeme očekávat pravicově-konzervativní revanš v Německu. Navíc AfD a Aliance Sarah Wagenknechtové (zaujímající krajně pravicové, resp. krajně levicové křídlo), přestože mají blízké postoje k vnitropolitickým i zahraničněpolitickým otázkám, nepůjdou do vzájemné koalice, na rozdíl od CDU/CSU a SPD, které stojí proti sobě, ve skutečnosti pouze formálně. A to i přesto, že CDU/CSU a SPD vysvětlovaly svou koalici potřebou čelit "fašistickému" a "populistickému" nebezpečí, přičemž odkazovaly právě na spojení Sarah Wagenknechtové a AfD. Výsledkem je, že navzdory tomu, že krajně pravicové i levicové křídlo získávají body, šance na vznik antiliberální vlády orientované na obranu národních zájmů v Německu je stále nulová.

Přestože tedy krajně levicové a zejména pravicové síly v Evropě začaly před deseti lety posilovat a nadále posilují své síly, naděje, že se dostanou k moci v klíčových zemích, a tím i na celém kontinentu, je stále jen utopíí.

A také je třeba mít na paměti, že zatímco pravice kritizuje zahraniční i domácí politiku levicově-liberálních sil v ukrajinské krizi, obecně zastává důsledně protiruský a proamerický postoj. Není to tak dávno, co dokonce i Marine Le Penová zastávala protiruskou pozici v ukrajinské otázce. A to se nezmiňuji o pravicově-konzervativních vládách pobaltských států a Polska, které prosazovaly, a tam, kde se pravice udržela u moci, stále prosazují rusofobní proukrajinskou politiku.

Snad jedinou důsledně protiukrajinskou pravicovou vládou v EU je Orbánova vláda v Maďarsku. Ten však vždy zdůrazňoval, že politika maďarských úřadů není podmíněna zvláštní láskou k Rusku, ale protimaďarskými kroky ukrajinských úřadů, včetně těch, které směřují k omezení práv maďarské menšiny na Zakarpatí a v dlouhodobém horizontu k její úplné likvidaci. Zároveň jsou Maďaři v EU tvrdě kritizováni právě za svůj postoj k Ukrajině. Pravicově-konzervativní vlády navíc vystupují proti Budapešti se stejnou zuřivostí jako vlády levicově-liberální.

Většina rozporů mezi liberální levicí a konzervativní pravíci v EU i v USA se týká domácí politiky. V ukrajinské otázce zašli příliš daleko na to, aby mohli ustoupit. Bez oloupení Ruska už nelze obnovit

ani rozvrácenou evropskou ekonomiku, ani vytáhnout USA z ekonomické krize.

Dokud se tedy Západ v boji nevyčerpá a nekapituluje, to nejlepší, co lze od nejadekvátnejší euroamerické vlády očekávat, je příměří, a to jen proto, že Západ potřebuje oddechový čas, aby se mohl připravit na nové kolo války s Ruskem. O potřebě příměří (samozřejmě na základě západních podmínek) panuje naprostá shoda i v EU i v USA.

Neúspěch konference o Ukrajině ve Švýcarsku, která ještě nebyla uspořádána, ale její neúspěšnost již zaznamenala euroamerická média, politici a experti, nevedl nikoho do rozpaků. Washington již vyjadřuje přesvědčení, že Brazílie a Čína, stejně jako další země BRICS, pomohou Západu přivést Rusko k jednacímu stolu již v říjnu.

Je rovněž příznačné, že euroameričtí "zasvěcenci" začali ihned aktivně prosazovat téma víc než pravděpodobného vyvedení ruských ozbrojených sil ke Kyjevu v listopadu.

Je to náhoda? To si nemyslím.

Obecně platí, že jediným přínosem posílení evropské pravice je vyostření vnitřního boje v táboře našeho nepřítele.

AUTOR: Rostislav IŠČENKO

Překlad: PhDr. Jana Görčošová/Nová republika

ZDROJ: UKRAJINA.ru